

JESSICA BRODY

Şu Benim Kararsız Hayatım

Remzi Kitabevi

JESSICA BRODY

*Şu Benim
Kararsız Hayatım*

Türkçesi:
Müge Yalçın

Remzi Kitabevi

ŞU BENİM KARARSIZ HAYATIM / Jessica Brody
Özgün adı: *My Life Undecided*

© Jessica Brody, 2011
Türkçe yayın hakları © Remzi Kitabevi, 2013
Yayın hakları, Akcalı Telif Hakları Ajansı
aracılığıyla satın alınmıştır.

Her hakkı saklıdır.
Bu yapıtın aynen ya da özet olarak
hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin
yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

Editör: Erol Erduran - Zeliha Özkan
Kapak tasarımı: Ömer Erduran

ISBN 978-975-14-1613-1

BİRİNCİ BASIM: Nisan 2014

Kitabın basımı 2000 adet yapılmıştır.

Remzi Kitabevi A.Ş., Akmerkez E3-14, 34337 Etiler-İstanbul
Sertifika no: 10705
Tel (212) 282 2080 Faks (212) 282 2090
www.remzi.com.tr post@remzi.com.tr

Baskı ve cilt: Remzi Kitabevi A.Ş. basım tesisleri
100. Yıl Matbaacılar Sitesi, 196, Bağcılar-İstanbul
Sertifika no: 10648

*Kız kardeşim Terra'ya,
zor kararları, şık bir şekilde
aldığı için.*

*Hayat bir kart oyunudur.
Elinize gelen kâğıtlar kaderiniz,
Nasıl oynadığımız ise özgür iradenizdir.*

Jawaharlal Nehru
(Hindistan'ın ilk başbakanı)

içindekiler

Giriş	11
Yanıp Bitmiş Kül Olmuş	14
İyi Arkadaşlar, Arkadaşlarının	
Fahita Pişirmesine İzin Vermezler	18
Alınmak Yok Ama...	25
Shayne'in Dünyası	31
Sessiz Sinema Kraliçesi	35
Güneyden Gelen Teselli	41
Gerekeni Yapamamak	47
Topluma Hizmet Etmek	53
Bayan Moody'nin Çalkantılı Ruh Halleri	59
Kırılma Noktası	68
Yaşasın Demokrasi!	75
İşleri Daha da Berbat Etmek	83
Okul Sonrası Matinesi	90
Gönüllü Cezalı	95
Yanlış Yerde	101
İzci Sözü	108
Kararlı Şekilde	116
Dosyalanıp Kaldırılmış	120
Nicholas'ı Bulmak	127
Çıkamaz Sokak	133

Aşığı Mahalle	139
Duygusal Füzyon	144
Enkaz Altında Gömülü	149
Gösterge Işığında	155
Mesajlar ve Akşam Yemeği	160
Süper Olmayan Market	168
Rehin Alınmış	172
Aynı Tas, Yeni Hamam	178
Kriz Geçirmek	191
Her Köpeğin Bir Günü Vardır	195
Pis Yedili	203
Karanlıkta Olanlar	210
Kanka mı, O da Ne?	215
Brooklyn Harikalar Diyarı'nda	219
Bir Blog Hatası	225
Ateş Olmayan Yerden...	229
Dikkat Çekmeden	233
Dile Düştü	237
Boş Alanlar	242
Yeniden Zirvede	246
Harvard'ın Şerefine	250
Mükemmelliğin Bedeli	257
Bayan Moody'nin Diğer Yüzü	262
Savaşta Kaybolmuş	271
Kukla Şovu	277
En Başından	280
Paramparça	283
Ve Perde...	290

Giriş

Sirenlerin sesi beklediğimden çok daha yüksek.

Kırk yıl düşünsem bu olayların sirenlerle biteceğini tahmin edemezdim. Yoksa baştan bu işe girişmezdim tabii ki.

Sonradan duyulan pişmanlık.

Tam bir baş belası.

Dayanılmaz ölçüde sakın olan en yakın arkadaşım Shayne, polis arabalarının geldiğini haber verdiğinde dahi sirenlerin bu kadar yüksek sesli olacaklarını düşünmemiştim. Ya da bu kadar... nasıl desem... *dikkat çekici*. Karanlık geceyi delip geçen, komşuları uyandıran, çevredeki herkese, “Hey! Sen! Buraya baksana! Brooklyn Pierce yine bir salaklık yaptı... *yine!*” diye seslenen işaret ışıkları gibi...

Oldu olacak bir de üstüne basın bülteni falan yayımlasalar bari?

Gerçi bu olayın yarınki gazetenin ilk sayfasında yer alacağına şüphem yok. Ya da en azından birkaç yerel blogda en çok tıklanan hikâye olacağına. Çünkü cidden, heyecan verici hiçbir şeyin olmadığı bu sıkıcı şehirde konuşacak başka ne var ki? Aman Kimin Umurunda Kilisesi’ne geçen hafta yeni bir papaz atanması mı?

Hayır kesinlikle *haber* olacak olan şey benimki.

Ve ben kesinlikle skandalın merkezinde olacağım... *Bir kez daha.*

12

Olumsuz anlamda dikkatleri üzerime çekmek konusunda bir tür mıknaş olduğum söylenebilir. Bu tür “medya çılgınlığı” yaratacak felaketlere yol açmaya eğilimli olduğum.

İki yaşındayken, terk edilmiş bir maden kuyusuna düştüm ve kurtarma ekipleri gece gündüz çalışarak beni oradan çıkarmaya uğraşırken elli iki saat boyunca kuyuda sıkışıp kaldım. Yedi metre kalınlığındaki kayaları delmeleri gerekti çünkü anlaşılan o ki, kuyu 10 kiloluk bir bebeğin sığacağı kadar geniş olsa da kurtarma teçhizatı kuşanmış 90 kiloluk bir itfaiyecinin geçemeyeceği kadar dardı.

Olay haberlere çıkmıştı. Wikipedia’ya göre tüm ülke kurtarılışımı televizyondan, “nefesini tutarak” izlemişti. Olay yirmi ulusal gazete ve dergiye kapak oldu, bizzat başkan annemle babama telefon etti, hatta hikâyeyi bir televizyon dizisi yapmaktan bile söz ediliyordu.

O andan itibaren ülke çapında “Bebek Brooklyn, maden kuyusuna düşen küçük kız” olarak tanındım. Yanlış yöne doğru atılan tek bir sarsak, minik adım ve hayatım sonsuza kadar felaketle lekelendi. Sonsuza kadar dikkatsiz olarak damgalandım. Olup bitenlerle ilgili hiçbir şey hatırlamıyorum ama hatırası nereye gidersem gideyim beni izlemeye devam ediyor. Hatırlayamadığım bir şey nedeniyle ünlü oldum. Akılsızca bir davranış yüzünden ölümsüzleştim.

Annemle babam yıllardır “yanlış kararlar” verdiğimi söyleyip duruyor. Ama onlara hiç inanmadım. Çünkü bilirsiniz, ne de olsa anne baba onlar anne ve baba. *Ne zamandan beri* anneler babalar herhangi bir konuda haklı oldular ki?

Ama yavaş yavaş belki de *doğuştan* böyle olup olmadığını merak etmeye başlıyorum. Sağduyu eksikliği DNA’mda var-

miş gibi. Genetik olarak berbat kararlar almaya eğilimliymişim gibi. Her ne kadar bu olaydan ötürü annem hep kendini suçladıysa da, aslında –annemin, kızkardeşimin montunun fermuarını çekmeye çalıştığı o yedi saniyede– yoldan, terk edilmiş maden kuyusuna kaçan minik yeşil bir kertenkeleyi takip etmenin iyi bir fikir olduğunu düşünen *bendim*.

Peki, o zamandan beri ne öğrendim dersiniz? On üç yıl geçtikten sonra? Eh, sokağı dolduran sayısız yardım aracına bakılırsa... pek bir şey öğrenememişim.

İşte tam bu anda, tam bu saniyede –sirenler öterken, toplanan insan kalabalığı dedikodu yapmaya geçecek bir şeyler görmeye çalışırken ve sonu kötü biten iyi bir fikrin yarattığı karışmanın ortasında çaresizce dururken– belki de annemle babamın haklı olduğunu düşünmeye başlıyorum.

Çünkü elleriniz kelepçeli olarak bir polis arabasına bindirilirken ister istemez nasıl bir hayat yaşadığınızı gözden geçirmeye başlıyorsunuz.

Yanıp Bitmiş Kül Olmuş

Karakol yanık ekmek gibi kokuyor. Sanki birisi bir dilim ekmeği kızartma makinesinde unutmuş gibi. Burun deliklerimde dolaşan isli koku yangından kalma da olabilir tabii. Solunum yoluma sıkı sıkı yapışan bu isyankâr kaçak yolcular, parti çoktan bitmiş olmasına rağmen gitmeyi reddeden sinir bozucu bir misafir gibi.

Ve inanın bana parti *çoktan* bitti.

İtfaiyeciler evin ne kadarını kurtarabildi, bilmiyorum. Polis arabasına bindirilip götürüldüğüm sırada alevler hâlâ durmak bilmeden evi yutmaya devam ediyordu.

Sanki yıllardır bu boğucu odadaymışım gibi hissediyorum. Burası galiba dinlenme odası, çünkü köşedeki masada, paslı elektrikli ısıtıcının üzerinde duran bir kahve termosu var ve beş dakikada bir polisin biri içeri girip plastik bir bardağa kahve dolduruyor ve bana “salaklık etmişsin,” diyen bir bakış atıyor.

Burada gerçekten de yapacak hiçbir şey yok. Ne okuyacak bir şey, ne de duvardaki saat dışında izleyecek bir şey. Ve inanın bana o saat kesin bozuk. Yemin ederim sadece beş saniyede bir tık ediyor.

Bana, “her şeyi halledeceğini” ve “endişelenmeme gerek olmadığını” söylemek için kafasını içeri uzatıp duran şişman, kel

bir adam var. Güya benim davama atanan bir sosyal hizmet görevlisiymiş. Ve tek düşünebildiğim şey, “Harika, şimdi de bir *dava* oldum.”

Shayne’i getirmelerini bekleyip duruyorum. En azından konuşacak birisi olurdu. Polisler geldiğinde tam yanımda duruyordu... ve itfaiye araçları, ambulanslar ve sonra habercilerin araçları da geldiğinde. Kelepçelenip götürülmeden önce bana söylediği son sözler, “Endişelenme Brooks, bu işte beraberiz,” idi.

Ama son altı saattir bu işte benden başka kimse varmış gibi gözükmüyor. Bir de Phil var tabii, sabahın-bu-saatinde-burada-olmaktan-ötürü-fazla-mutlu-olan “sosyal hizmet görevlisi”. Shayne’i muhtemelen başka bir odada tutuyorlar. Filmlerde hep öyle yapıyorlar. Hangisinin önce öteceğini görmek için suçluları birbirinden ayırıyorlar. En yakın arkadaşımı ele vereceğimi sanıyorlarsa yeniden düşünseler iyi olur.

Yani başlangıçta her şey *onun* fikriydi. Ama evet diyen benim. İkimizi eve sokan da benim. Fırını açan da benim...

Neyse ki benim *evim* değildi. Aslında kimsenin evi değildi. İşin güzel tarafı da bu. Ya da en azından güzel tarafı bu *olacaktı*. Sabahın yedisinde bir karakolda otururken “güzellik” kelimesi nasıl da bambaşka bir anlam kazanıyor, komik doğrusu.

Aklıma önceden gelmiş olasılıkları yeniden keşfetmek.

O da bir baş belası.

Çünkü Phil’e göre yanan evin benimki olmaması ille de iyi bir şey olmayabilir. Her şey o kadar kafa karıştırıyor ve öylesine bunaltıcı ki. Herkes etrafa “haneye tecavüz”, “kundakçılık”, “mahkumiyet” ve “yaşı tutmadan içki içmek” gibi terimler savurup duruyor ve bunların ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok. Yaşı tutmadan içki içmek dışında. Ne yazık ki ona gayet aşinayım. Özellikle de içtiğim alkollü kokteylin et-

kisinin gederek azaldığı, içki sersemliğinin başladığı şu anda. İnanın bana, bu durumu hiç de kolaylaştırmıyor. Şu anda kahvenin tadını seviyor olmayı dilerdim. Köşedeki masanın üzerinde duran bayat kahve bile şakaklarımı yoklayan baş ağrısından daha iyi görünmeye başladı doğrusu. Başımı masaya koyup uyumaya çalışıyorum ama sert ahşap yüzey, zonklamayı artırmaktan başka işe yaramıyor. Bana bir ağrı kesici getirirler ölürler mi? Ya da sakinleştirici?

Saat onu geçince kapı gıcırdayarak tekrar açılıyor; tam da Coloradolulular cesur polis memurlarından birinin daha bana hayal kırıklığı dolu bir bakış atmak üzere olduğunu düşünürken, rozetinden, adının “Banks” olduğunu öğrendiğim üniformalı polis, önce elindeki not defterine, sonra da bana bakıp “Brooklyn Pierce?” diyor.

Feci şekilde ağrımaya devam eden başımı ellerimin arasında tutmaya devam ederek sallıyorum. “Efendim?”

İçimden, bana eve gidebileceğimi söylemesi için dua ediyorum. Veya Shayne’in diğer odada beni görmek için beklediğini. Ya da ‘hapisten-ücretsiz-çıkma perisi’nin, esasını sallayıp beni buradan çıkarmak için geldiğini.

Ama bunların hiçbirini söylemiyor. Bunun yerine alnını kırıştırıyor ve adı pek bilinmeyen bir Orta Amerika ülkesinin başkentini hatırlamaya çalışıyormuş gibi şaşkın bir ifadeyle beni inceliyor. “Bebek Brooklyn olma ihtimalin yok, değil mi? Hani yıllar önce maden kuyusuna düşen o küçük kız?”

Harika, diye düşünüyorum inleyerek. Şu anda tam da buna ihtiyacım vardı doğrusu. Manşetlere çıkmış olmanın şöhreti.

“Evet, o bendim.”

Memur Banks, kaşlarını kaldırıyor; ünlü olmamdan etkilenmişe benziyor. “Vay canına! Ciddi misin? Söylesene orası nasıldı? Korktun mu?”

“Hatırlamıyorum,” diye cevap veriyorum dişlerimin arasından. “İki yaşıyındaydım.”

Ses tonumdan hoşnutsuzluğumu sezmemiş olacak ki konuşmaya devam ediyor. “Oraya nasıl düşmüştün? Tavşan falan mı kovaladın?”

“Kertenkele,” diye mırıldanıyorum.

“Bu karardan pişman olduğuna bahse girerim, ha?” diyor Banks, sinirlerime dokunan bir gülüşle. “Pek de akıllıca bir şey değilmiş, öyle değil mi?”

“Bana söylemek istediğiniz bir şey mi vardı?” Başımla elindeki not defterini işaret ediyorum.

“Ah, evet,” diye cevap veriyor şimdiki zamana dönerek. “İyi haberlerim var. Eve gidecekmişsin gibi görünüyor.”

TANRIYA ŞÜKÜR!

Sandalyemden zıplayıp ona doğru atılıyorum; kollarımı koca göbeğine dolayıp ona sarılmak istiyorum. Tabii ki kendime engel oluyorum.

“Teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler!” diye haykırıyorum. Beni bu cehennem deliğinden çıkarmalarının vakti gelmişti.

Yumuşak, rahat yatağımı; pofuduk, beyaz yastığımı; temiz, pamuklu pijamalarımı düşünüyorum. Temiz iç çamaşırları. Diş macunu ve ağız gargarası. Altı saat boyunca böyle bir yere tıklana kadar ne kadar önemli olduğunu fark etmediğiniz tüm o şeyleri.

Ama rahatlamam kısa sürüyor. Çünkü ağzından çıkan sonraki kelimeler tüm gece boyunca duyduklarımın en korkuncu. “Kundakçılık”tan, “haneye tecavüz”den hatta “mahkûmiyet”ten bile daha korkunç.

Memur Banks, not defterini bacağına dayıyor ve bana sempatik bir şekilde göz kırpmıyor. “Annenle baban burada.”

.....

TÜM BLOG OKUYUCULARIMIN DİKKATİNE ! İMDAT !!!! ACİLEN YARDIMINIZA İHTİYACIM VAR VE BU BİR ŞAKA DEĞİL !!!!

.....

Benim adım Brooklyn Pierce, on beş yaşındayım ve karar verme konusunda hiç başarılı değilim. Doğrusu, en son ne zaman iyi bir karar verdiğimi hatırlamıyorum. Verdiğim sayısız yanlış kararsa hiç aklımdan çıkmıyor. Annem ve babam şehir dışındayken parti vermeye karar vermem ve bir yangına neden olmam da buna dahil. Evet, o kötü bir andı doğrusu.

Ama işte tam da bu nedenle bir blog yazmaya başladım. Amacım, okuyucularımın benim adıma karar almasıydı. Evet, bu doğru. Havlu attım. İngilizce dersi için hangi kitabı okuyacağımı başkalarının kararına bıraktım. Ve kafeteryada boğazıma kaçan kavun parçasıyla boğulmaktan beni kurtaran o zeki-çalışkan-hoş çocuğun (Bu arada kendime bir not: Yutmadan önce kavunu çiğne) münazara takımına katılma davetini kabul edip etmeme kararını da. Hatta kiminle çıkacağıma bile okuyucularımın karar vermesine izin verdim!

Ama anladım ki hayatta sizin seçemeyeceğiniz veya başkalarının sizin için seçemeyeceği şeyler de varmış –örneğin kime âşık olacağınız gibi. Ve şimdi ise işler her zamankinden de berbat durumda.

Ama siz sadece benim sözümle kalmayın. Kitabı okuyun ve kendiniz karar verin. Güleceksiniz, ağlayacaksınız ve sinirden çığlık atacaksınız. Çığlık atan sadece ben de olabilirim. Ne de olsa bu benim hayatım.

www.remzi.com.tr

ISBN 978-975-14-1613-1

9 789751 416131

₺ 17,50